

UNUTULANLAR

“Boğulacak gibi oluyorum.” dedi Emre. “Anılar üstüme üstüme geliyor. Her pişmanlığım, yaptığım her hata, yaşadığım her utanç verici an sürekli ama sürekli benimle. Ne yaparsam yapayım uzaklaşamıyorum, kurtulamıyorum. Bütün gençliğimi bunları düşünerek heba etmek istemiyorum.”

İç çekip etrafına baktı. Terapi odası oldukça alçakgönüllü bir şekilde döşenmişti. Karşısındaki koltukta terapist oturuyor, elindeki notlara göz atıyordu. Hemen yanında birkaç Freud kitabı ve bibloların durduğu dar, kahverengi bir kitaplık vardı. Odanın ortasındaki sehpa ise paket sular ve günü geçmiş dergiler bulunuyordu.

Terapist göz teması kurarak konuşmaya başladı:

-Size verdiğim düşünce egzersizlerini denediniz mi?

-İşe yaramıyor.

-Emin misiniz? Belki de biraz zaman tanımanız gerekiyordur...

-Hayır!

Böyle bağırdığı için utanmış göründü ve açıklama yapma gereği hissetti.

-Üzgünüm, bağırmak istememiştim ama olmuyor işte, hiçbir işe yaramıyor. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum.

Terapist bir an düşünceli göründü ama kısa bir tereddüt anından sonra aklındaki söylemeye karar verdi.

-Biliyorsunuz, dedi sakince, neuro-eraser'ı deneyebilirsiniz. Çok yeni bir teknoloji olduğu için bunu pek fazla tavsiye etmem ama aylardır buradayız ve istediğimiz aşamayı kaydedemedik. Belki de gerçekten ihtiyacınız olan budur. Tabii, önce bir psikiyatru danışmalısınız.

-Bunu ben de düşündüm ama hakkında çok fazla söylenti var. Korkuyorum.

-Komplo teorisyenleri her zaman olur.

Genç adam iç çekti.

-Evet, biliyorum.

Terapist notlarına bir kez daha göz attıktan sonra konuştu:

-Kararınızı bir sonraki seansımızda paylaşırsınız Emre Bey, o zaman görüşmek üzere.

Bunu dedikten sonra yavaşça kapıyı çekip odadan çıktı.

Emre sekretere ücreti ödedi, ardından büyük bir iç sıkıntısı ve kafasında türlü türlü düşüncelerle kendini sokağa attı.

“Bu neuro-eraser'ın çalışma prensibi hakkında daha fazla şey anlatmanız mümkün mü?”

Emre şimdi bir psikiyatrin yanındaydı ve içindeki kuşkuları atmak için bir yol arıyordu. Neuro-eraser'ı denemeye nerdeyse kesin olarak karar vermişti ama içi rahat etmiş değildi. O yüzden her zamanki gibi onay almaya ihtiyaç duyuyordu.

Psikiyatr küstahça gülümsedi. “Tıp eğitimi olmayan biri için basitçe şöyle açıklayabilirim. Her yeni bir şey öğrendiğimizde ya da ileride anı olacak bir olay yaşadığımızda, ki pek çoğu bilmez ama aslında bunlar aynı şeydir, beynimizdeki nöronlar arasında sinaps adı verilen yollar yani bağlantı noktaları oluşur. Bu noktalar arasından geçen sinyaller sayesinde mesajlar nöronlar arasında iletilir ve sinyal alışverişi ne kadar fazlaysa hafıza o kadar canlı kalır. Neuro-eraser'ın çalışma prensibi de buna dayanıyor. İlacı içtikten sonra yarım saat boyunca silmek istediğiniz anıyı düşünmeniz gerekiyor. Ne kadar acı verse de ona odaklanmanız ve başka hiçbir şey düşünmemeniz lazım, yoksa silmek istemediğiniz başka bir anıyı da silebilirsiniz. Siz bu anıyı düşündüğünüzde bağlantı noktaları aktif hâle gelecek ve ilaç kapsülü çözüldüğünde aktif hâle gelen bağlantı noktalarını etkisiz hâle getirecek. Bu sayede o anıyı artık hatırlamıyor olacaksınız. Evet, basitçe açıklaması işte bu.”

Emre bir süre sessiz kaldı. Bir anda gelen bu kadar çok bilgiyi ve yapmak üzere olduğu şeyin ağırlığını sindirmeye çalışıyordu.

“Peki.” dedi uzun bir sessizliğin sonunda. “Bunu yapmak istiyorum.”

“Ama dikkatli olmalısınız.” dedi psikiyatr reçeteyi yazarken. “Bu teknoloji çok yeni olduğundan yan etkileri hakkında şu an bilmediğimiz birçok şey var. Üstelik kullanan bazı kişilerde bağımlılık yaptığı da görüldü. Bir kutuda 3 tane ilaç var. O yüzden sileceğiniz anıları düşünerek seçmeli ve kendinize hâkim olmalısınız. Çünkü bir yılda bir kutudan fazla tüketmek onaylanmıyor.”

“Tamam.” dedi Emre ama psikiyatrin ne dediğini dinlememişti bile. Yine kendi kafasının içinde kaybolmuştu.

Emre eve geldiğinde pardösüsünü bile çıkarmadan kendini koltuğa attı. Bu işi bir an önce halletmek istiyordu.

Birkaç yıl önce ablasının nişanında çekilmiş aile fotoğrafına bakarak düşünmeye başladı. Aile üyelerini inceledi tek tek. Hatıralar başta silik silik, sonra canlanarak gözünün önüne geliyordu.

3 yıl öncesi... Anne babasının evi... Annesi sadece onun için endişelendiğini söylüyor ama gözlerinde daha fazlası var, sitem var. Emre bunu görmeye dayanamıyor. Artık bir çocuk olmadığını haykırıyor annesine. Annesinin gözleri doluyor ama hınçla karşılık veriyor ve o zaman ona göre davranmasını söylüyor. Emre ne dediğinin farkında olmadan ağzından o lanetli sözcükler çıkıyor, ondan bıktığını ve dediklerini daha fazla duymak istemediğini söylüyor. Evi bir hışımla terk ediyor. Evde

olanları düşünüyor, kavgayı, söylediklerini. İçten içe annesinin haklı olduğunu, artık iş bulması gerektiğini, sonsuza dek ailesinin yardımıyla geçinemeyeceğini biliyor ama haklı olması onu daha da çok rahatsız ediyor. Uykuya dalana kadar içi hep huzursuz. Gece yarısı telefonun çalmasıyla uyanıyor. Babasının acılı sesi geliyor telefondan: “Oğlum,” diyor, “hastaneye gidiyoruz, annen rahatsızlandı ve...”

Böyle olacağını bilemezdi tabii. Annesine söylediği son sözlerin bunlar olacağını bilemezdi ama bu acısını hafifletmiyordu.

Elindeki yeşil, yuvarlak ilaca baktı. Bu kadar küçük bir şeyin en büyük sorunlarını çözecek olması ne kadar ironikti. İlacı yuttu ve hayatının en büyük pişmanlığına odaklanmaya devam etti. Sahneler bulanıklaşmaya başladı...

Emre üç hakkını neye harcadığını, neleri sildiğini hatırlamıyordu ama her silinme işlemi sonrası gelen hafiflemişlik hissi aklıdaydı. Böyle hissetmeye o kadar ihtiyacı vardı ki.

Eczacı olan ablası Esra ile konuşmaya da bu yüzden karar vermişti. İhtiyacı olduğunu anlarsa ablasının ona dayanamayıp yardım edeceğini düşünüyordu, en azından buna inanmak istiyordu.

Eczacı dükkanına vardığında ablası müşterilerle konuşuyordu. Müşteriler dışarı çıkar çıkmaz Emre'nin yanına geldi.

“Hoş geldin.” dedi her zamanki sevecen gülümsemesiyle. “Nasılsın?”

Gözleri elindeki paraya takıldı sonra cevabı beklemeden yine konuştu: “Ah, yanlış para üstü vermişim, bekle, hemen geleceğim.” Sonra hızlı adımlarla müşterilerin peşinden gitti.

Emre ablasını beklerken eczaneyi inceledi. Buraya gelmeyeli uzun zaman oluyordu. Mor dolaplara, kasadaki paketli şekerlere, oldukça rahat görünen koltuklara baktı. Ardından açık ilaç dolabı gözüne çarptı ve içindeki neuro-eraser'ları fark etti.

Belki de ablasıyla konuşmasına gerek yoktu.

Aklından bu kötü düşünce geçti. Bunu kovmaya çalıştı ama kovmak sandığından çok daha zordu. Bağımlılık da böyle bir şey miydi acaba? Yoksa bu sadece çaresizlik miydi?

Doğru olmayacağını biliyordu.

Öte yandan onunla konuşsa da ablası bütün ahlaki değerlerini unutup ona yardım edecek miydi ki?

Hayır, ne olursa olsun yapmamalıydı.

Silinme işlemi tamamlandıktan sonra gelen o hafifleme hissini hatırladı. Nasıl uzun bir zaman sonra ilk defa kendini iyi hissettiğini hatırladı. O kadar güzeldi ki... Buna ihtiyacı vardı.

Dolaba yaklaştı ve pardösüsünden belli olmayacak kadar kutuyu ceplerine doldurdu.

Emre o günden sonra bir sürü anıyı sildi. Ne kadar önemli olduğuna bakmadan, ne kadar geçmişte kaldığına bakmadan sildi. Kimsenin gülmediği bir espri yaptığı anlardan onu rahatsız eden korku filmlerine, okul dönemi düşük aldığı sınavlardan reddedildiği iş görüşmelerine birçok şeyi sildi. Bu onu rahatlatıyordu, evet, ama onu işin kötü taraflarına tamamen kör etmişti. Hafifleme hissiyle beraber gelen boşluk hissini farkında değildi mesela Emre. Daha iyi hissetmesi gerekirken daha mutsuz olduğunun, asla konsantre olamadığının ve hayatındaki en temel şeyleri bile unuttuğunun farkında olmadığı gibi. İş mülakatlarında hep aynı yerlerde takılıyor, insanlarla konuşurken hep bir pot kırılıyordu ama bunların bir önemi yoktu. Neuro-eraser bir mucizeydi onun için. Yaşamaya olanak veren şeydi.

Esra kapıyı çaldığında akşam olmak üzereydi ve yağmur yağıyordu.

“Lütfen.” dedi Esra sesi titreyerek. “Bir açıklaman olduğunu söyle.”

“Dur, sakın ol.” Emre ne yapacağını şaşırmişti. “İçeri gel. Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“İçeri gelmeyeceğim. Bugün bir müşterim neuro-eraser almak için gelmişti ve dolaba baktığımda ilaçların hatırladığımdan çok daha az olduğunu fark ettim. Kamera kayıtlarına baktığımda gördüklerim...” Yine sesi titredi, konuşamadı. “Niye yaptın?” diye sordu uzun bir aranın ardından. “Ne olur çok iyi bir açıklaman olsun, lütfen.”

“Abla, bak, çok özür dilerim. Biliyorsun, kötü bir dönemden geçiyordum. Uzunca bir süredir hem de-”

“Hayır!” diye bağırdı ablası, “Dinlemek istemiyorum. Bunu yapmamalıydın. Kötü bir dönemden geçiyorum bahanenden sıkıldım artık! Hepimiz kötü bir dönemden geçtik annemden sonra ama her hatanın suçunu buna atamazsın.”

Normalde hep sevgi dolu ve sakin olan ablası şimdi burnundan soluyordu. Emre ilk defa onun aslında annesine ne kadar benzediğini fark etti. Çekik siyah gözleri, dalgalı kahverengi saçları ve o hüzünlü ifadesiyle annesinin bir kopyası gibiydi.

“Benim için farklıydı.” dedi. Farklı olduğundan gerçekten emindi ama nedenini çıkarmakta zorlanıyordu.

“Peki bu kimin suçuymdu?” diye sordu ablası. Bir an dediğinden pişman olmuş gibi göründü ama geri adım atmadı. “Sürekli suçu başkalarına atıp hatalarının üstünü çizemezsin Emre. Artık büyümeli ve sorumluluk almalısın.”

Bu sözler nedenini bilmeksizin Emre'nin canını düşündüğünden daha çok acıttı ve ruh hâlini bir anda değiştirdi

“Sürekli ahlaken benden üstünmüş gibi konuşmandan sıkıldım artık!” dedi öfkeyle. “Sürekli tek hata yapan benmişim ve sen kusursuzmuşsun gibi davranmandan da bıktım, hatta komple senden bıktım. Keşke seni hiç tanımasaydım.”

Esra'nın gözleri doldu. Bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçti. “Yine mi?” dedi sadece ve oradan uzaklaştı.

Emre kapının önünde kalakaldı. İçini bir huzursuzluk kaplamıştı ama sorun sadece bu değildi. Bu sahne ona çok tanıdık geliyordu. “Deja vu mu yaşıyorum acaba?” diye düşündü. Belki de buna benzer bir şeyi yıllar önce bir kitapta okumuş ya da bir filmde izlemişti. Belki de önceki hayatında yaşamıştı.

Ama hatırlamıyordu.